

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 115.

Tolvte Session.

48de Møde.

Fredagen den 14de Decbr. Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Mørgaard (fortsat): I det, der nu er foreslaaet, og som jeg agter at stemme for, staaer der, at det skal være Omfæng for, at de Syge besøges, at de uden egen Skyld Forarmede uiderstøttes, samt at de Fader- og Moderløse finde et christeligt Hjem osv., og at „de endvidere ere forpligtede til paa Menighedens Vegne at fremsføre dens Ønsker, Begjæringer og Anker for Præsten“. Det forekommer mig at være noget ganske Andet, end hvad der blev vedtaget ved anden Behandling, hvor der vel tales om, at man vil give Menighedsraadet en Ret, en Frihed, men jeg har idetmindste ikke ved at læse § 14, som den er vedtagen ved 2den Behandling, kunnet see, hvori denne Ret eller Frihed bestaaer, som man vil give Menighedsraadet. Man er jo rigtig nok gaaet saavidt her med denne Frihed, at man giver Menighedsraadet Ret til at fremsføre sine Ønsker og Begjæringer for Præsten; men det forekommer mig virkelig noget temmelig besynderligt, at man nu 12 Aar efter, at vi have faaet en fri Forsatning, vil skrive i en Lov, at man giver Menigheden en Ret, som den altid har haft, nemlig at tale med Præsten om, hvad det ønskes, og det er det Hele, jeg kan læse ud af Paragraffen, at Menigheden faaer en Ret til at fremsføre sine Ønsker og Begjæringer for Præsten og hans kirkelige Forefatte, nemlig

Proosten, Bispen og Kirkeministeriet; men den Ret forekommer det mig ikke, at man behøver at skrive i en Lov nu, da Menigheden har haft den Ret i mange Aar. Jeg agter saaledes at stemme for det af Udvalgets Mindretal stillede Forslag, idet det forekommer mig, at dette indeholder, hvad jeg maa ønske, at Paragraffen kommer til at indeholde, saafremt man ellers kommer til at vedtage en Lov om den Indflydelse, der skal nedlægges i Menighedsraadets Haand, hvortil jeg bestemt maa være imod en saadan Bestemmelse som den, der blev vedtagen i § 14 ved anden Behandling, da jeg anseer den for ligefrem betydningsløs.

Lehmann: Det forekommer mig, at de tvende Bestemmelser, som indeholdes i § 14, som den blev vedtagen forrige Gang, fuldstændigt gjenstribes her, nemlig Menighedsraadets Stilling ligeoverfor Præsten paa Menighedens Vegne og dets Stilling som Præstens Medhjælper, men i begge Henseender — som det forekommer mig — langt correctere udtrykte og med Undgaaelse af den Bekenfeligbed, der maatte paatrænge sig Enhver, der ikke ønsker, at denne Medhjælp skulde udføres under den Form og med den Myndighed, som det var bestemt i Christian den Femtes Lov ved den Institution, som der foresaantes, og det er naturligvis en saadan specifik Medhjælp og en saadan loyal Sjælesorg, hvortil her er Tale, som ikke kan give eller borttage nogen af de almindelige Rettigheder og Pligter, som det ene Menneske maatte have imod det andet ogsaa